

I. DISPOSICIÓN XERAIS

XEFATURA DO ESTADO

12355 *Lei 4/2020, do 15 de outubro, do imposto sobre determinados servizos dixitais.*

FELIPE VI

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei:

PREÁMBULO

I

A economía mundial está a adquirir rapidamente carácter dixital e, como consecuencia disto, xurdiron novas maneiras de facer negocios. Os modelos de negocio dixitais baséanse en gran medida na capacidade para levar a cabo actividades a distancia, mesmo transfronteirizas, con escasa ou nula presenza física, na importancia dos activos intanxibles e no valor dos datos e as contribucións dos usuarios finais á creación de valor.

No entanto, as actuais normas fiscais internacionais baséanse sobre todo na presenza física e non foron concibidas para facer fronte a modelos de negocio baseados principalmente en activos intanxibles, datos e coñecementos. Así, non teñen en conta os modelos de negocio en que as empresas poden prestar servizos dixitais nun país sen estar fisicamente presentes nel, teñen dificultades para impedir a deslocalización de activos intanxibles a xurisdicións de escasa ou nula tributación, e tampouco recoñecen o papel que desempeñan os usuarios na xeración de valor para as empresas máis dixitalizadas mediante o fornecemento de datos ou a xeración de contidos ou como compoñentes das redes en que se basean moitos modelos de negocio dixitais. Todo isto provoca unha desconexión entre o lugar onde se xera o valor e o lugar onde as empresas tributan.

O anterior pon de manifesto que as actuais normas relativas ao imposto sobre sociedades non resultan xa apropiadas para gravar os beneficios xerados pola dixitalización da economía cando estes están intimamente ligados a valor creado por datos e usuarios, e requiren unha revisión.

II

O proceso para a revisión desas normas estase a producir xa desde hai anos no ámbito internacional. Así, no seo da Organización para a Cooperación e o Desenvolvemento Económico (OCDE) e do G20 foron especialmente relevantes neste senso nos últimos tempos o proxecto sobre erosión de bases impositivas e traslado de beneficios (BEPS polas súas siglas en inglés) e, en especial, o seu Informe relativo á acción 1 sobre os desafíos fiscais da economía dixital, do 5 de outubro de 2015, así como o Informe intermedio sobre os desafíos fiscais derivados da dixitalización, do 16 de marzo de 2018. No ámbito da Unión Europea fórono a Comunicación da Comisión Europea «Un sistema impositivo xusto e eficaz na Unión Europea para o mercado único dixital», adoptada no 21 de setembro de 2017, e o paquete de propostas de directivas e recomendación para alcanzar unha imposición xusta e eficaz da economía dixital presentadas o 21 de marzo de 2018. Todo este esforzo constitúe, ademais, unha boa mostra da preocupación que existe no mundo sobre esta cuestión.

Considerando a dimensión mundial do problema que coloca a imposición relacionada con determinados modelos de negocio dixitais, existe consenso internacional en que a

mellor estratexia para o abordar consistiría en encontrar unha solución ao respecto tamén de ámbito mundial, é dicir, no seo da OCDE. Tal solución podería consistir nunha revisión do concepto de establecemento permanente (dixital) que permitise asignar a parte do beneficio obtido pola empresa correspondente ao valor derivado dos datos e contribucións dos usuarios ao país de que emanan ou en que se encontran eses datos e eses usuarios. No entanto, pois que a adopción e implementación destas medidas consensuadas a nivel internacional e multilateral podería demorarse moito tempo, diversos países comezaron a adoptar medidas unilaterais para tentar afrontar este problema. Tanto o acordo mundial como a adopción de medidas unilaterais son solucións lexítimas previstas no aludido Informe intermedio do G20/OCDE sobre os desafíos fiscais derivados da dixitalización.

A esta corrente de adopción de medidas unilaterais non foron alleos os Estados membros da Unión Europea e existen xa varios que adoptaron ou están en camiño de adoptar algunha medida en tal senso. Ademais, a propia Comisión Europea presentou no 21 de marzo de 2018, por solicitude do Consello, unha proposta de directiva relativa ao sistema común do imposto sobre os servizos dixitais que grava os ingresos procedentes da prestación de determinados servizos dixitais, un de cuxos principais obxectivos é corrixir a inadecuada asignación de dereitos de gravame que se produce como consecuencia da falta de recoñecemento nas vixentes normas fiscais internacionais á contribución dos usuarios á creación de valor para as empresas nos países onde estas desenvolven a súa actividade. A proposta da Comisión Europea, consistente nun imposto indirecto sobre as prestacións de determinados servizos dixitais, foi finalmente rexeitada ao non alcanzarse a unanimidade requirida para aprobala. Acordouse, pola súa parte, pois que os desafíos da dixitalización da economía son globais e atinxen todos os países, trasladar o debate ao seo da OCDE e do Marco inclusivo pola súa maior representatividade.

O imposto sobre determinados servizos dixitais regulado nesta lei anticípase, no entanto, á conclusión das discusións relativas a el nos foros internacionais. O longo período de tempo decorrido desde que comezaron os debates internacionais sobre este asunto sen que fose posible adoptar solucións prácticas ao respecto, unido a razóns de presión social, xustiza tributaria e sustentabilidade do sistema tributario, fan necesario adoptar, seguindo o camiño iniciado por outros países, unha solución unilateral que permita a España exercer de forma inmediata no seu territorio dereitos de imposición que lexítimamente lle corresponden, por ser de onde proceden os datos e as contribucións dos usuarios que xeran valor á empresa.

Recentemente foron iniciados, así mesmo, os traballos no seo da OCDE para adaptar o sistema tributario internacional á dixitalización da economía mediante a reasignación dos dereitos de gravame aos países ou territorios de mercado cando se participe na actividade económica, sen necesidade de presenza física, creando un novo nexos para o efecto. Por tanto, como xa se indicaba nos informes sobre economía dixital da OCDE, o establecemento de medidas unilaterais ten carácter transitorio. Así, esta natureza provisoria predícase do novo tributo até que entre en vigor a nova lexislación que teña por obxecto incorporar a solución adoptada internacionalmente.

III

Constitúen o obxecto do imposto sobre determinados servizos dixitais as prestacións de determinados servizos dixitais. En concreto, trátase de servizos dixitais en relación cos cales existe unha participación dos usuarios que constitúe unha contribución ao proceso de creación de valor da empresa que presta os servizos, e a través dos cales a empresa monetiza esas contribucións dos usuarios. É dicir, os servizos abranguidos por este imposto son aqueles que non poderían existir na súa forma actual sen a implicación dos usuarios. O papel que desempeñan os usuarios destes servizos dixitais é único e máis complexo que o que adoptaba tradicionalmente un cliente dun servizo fóra de liña.

Ao centrarse nos servizos prestados, sen ter en conta as características do prestador, entre elas a súa capacidade económica, o imposto sobre determinados servizos dixitais non é un imposto sobre a renda ou o patrimonio e, por tanto, non queda comprendido nos convenios de dobre imposición, segundo establece o reiterado Informe intermedio do G20/

OCDE sobre os desafíos fiscais derivados da dixitalización. Configúrase, por tanto, como un tributo de carácter indirecto que é, polo demais, compatible co imposto sobre o valor engadido.

IV

O imposto límtase a gravar unicamente as seguintes prestacións de servizos, que para os efectos desta lei se identifican como «servizos dixitais»: a inclusión, nunha interface dixital, de publicidade dirixida aos usuarios desa interface («servizos de publicidade en liña»); a posta á disposición de interfaces dixitais multifacetadas que permitan aos usuarios localizaren outros usuarios e interactuaren con eles, ou mesmo facilitar entregas de bens ou prestacións de servizos subxacentes directamente entre eses usuarios («servizos de intermediación en liña»); e a transmisión, incluídas a venda ou cesión, dos datos recompilados acerca dos usuarios que fosen xerados por actividades desenvolvidas por estes últimos nas interfaces dixitais («servizos de transmisión de datos»). En ningún caso se entende incluído o transporte de sinais de comunicación a que se refire a Lei 9/2014, do 9 de maio, xeral de telecomunicacións.

Como consecuencia da fundamentación do imposto, dentro dos supostos de non suxeición aclárase que fican excluídas do seu ámbito (entre outros casos) as entregas de bens ou prestacións de servizos subxacentes que teñan lugar entre os usuarios no marco dun servizo de intermediación en liña; e as vendas de bens ou servizos contratados en liña a través do sitio web do fornecedor deses bens ou servizos (as actividades retallistas de «comercio electrónico») en que o fornecedor non actúa en calidade de intermediario, xa que para o retallista a creación de valor reside nos bens e servizos fornecidos, e a interface dixital se utiliza unicamente como medio de comunicación. A fin de determinar se un fornecedor vende bens ou servizos en liña por conta propia ou presta servizos de intermediación, será preciso ter en conta a substancia xurídica e económica da operación.

V

Son contribuíntes deste imposto as persoas xurídicas e entidades a que se refire o artigo 35.4 da Lei xeral tributaria, xa estean establecidas en España, noutro Estado membro da Unión Europea ou en calquera outro Estado ou xurisdición non pertencente á Unión Europea que, ao inicio do período de liquidación, superen os dous seguintes limiares: que o importe neto da súa cifra de negocios no ano natural anterior supere 750 millóns de euros; e que o importe total dos seus ingresos derivados de prestacións de servizos dixitais suxeitas ao imposto, unha vez aplicadas as regras previstas para a determinación da base imponible (para así determinar a parte dos ingresos que se corresponde con usuarios situados en territorio español), correspondentes ao ano natural anterior, supere 3 millóns de euros.

O primeiro limiar permite limitar a aplicación do imposto ás empresas de grande envergadura, que son aquelas capaces de prestar eses servizos dixitais baseados nos datos e na contribución dos usuarios, e que se apoian en gran medida na existencia de amplas redes de usuarios, nun gran tráfico de datos e na explotación dunha sólida posición no mercado. Este limiar, que é o mesmo que figura na Directiva (UE) 2016/881 do Consello, do 25 de maio de 2016, que modifica a Directiva 2011/16/UE no que respecta ao intercambio automático obrigatorio de información no ámbito da fiscalidade, que establece a declaración relativa ao informe país por país, nas normas internacionais equivalentes adoptadas en aplicación da acción 13 do Proxecto da OCDE e do G-20 sobre a erosión da base imponible e o traslado de beneficios (BEPS nas súas siglas en inglés), relativa á documentación sobre prezos de transferencia e informe país por país, e noutros proxectos normativos europeos, achegará seguranza xurídica, dado que permitirá ás empresas e á Administración tributaria determinaren de forma máis sinxela se unha entidade está suxeita ao imposto. Ademais, permitirá excluír do novo imposto as pequenas e medianas empresas e as empresas emerxentes, para as cales custos de cumprimento vinculados a el poderían ter un efecto desproporcionado.

O segundo limiar permite limitar a aplicación do imposto aos casos en que exista unha pegada dixital significativa no ámbito territorial de aplicación do imposto en relación cos tipos de servizos dixitais gravados.

Establécense, non obstante, normas especiais para as entidades que pertencen a un grupo. Así, a fin de determinar se unha entidade excede os limiares e, por tanto, ten a consideración de contribuínte, os limiares deben aplicarse en relación cos importes aplicables a todo o grupo.

VI

Só se suxeitarán ao imposto aquelas prestacións de servizos dixitais que se poidan considerar vinculadas dalgún modo co territorio de aplicación do imposto, o que se entenderá que sucede cando haxa usuarios deses servizos situados nese territorio, que é o que constitúe precisamente o nexa que xustifica a existencia do gravame. Para efectos de considerar os usuarios como situados no territorio de aplicación do imposto, establécense unha serie de normas específicas para cada un dos servizos dixitais, que están baseadas no lugar en que se utilizaron os dispositivos deses usuarios, localizados pola súa vez, en xeral, a partir dos seus enderezos de protocolo de internet (IP), salvo que se utilicen outros medios de proba, en particular outros instrumentos de xeolocalización dos dispositivos.

Calquera tratamento de datos persoais realizado no contexto do imposto sobre determinados servizos dixitais debe realizarse de acordo co establecido no Regulamento (UE) 2016/679 do Parlamento Europeo e do Consello, do 27 de abril de 2016, relativo á protección das persoas físicas no que respecta ao tratamento de datos persoais e á libre circulación destes datos, e na Lei orgánica 3/2018, do 5 de decembro, de protección de datos persoais e garantía dos dereitos dixitais.

VII

A base imponible do imposto estará constituída polo importe dos ingresos, excluídos, se for o caso, o imposto sobre o valor engadido ou outros impostos equivalentes, obtidos polo contribuínte por cada unha das prestacións de servizos dixitais suxeitas ao imposto, realizadas no territorio de aplicación. Para efectos de cálculo da base establécense unhas regras para poder gravar exclusivamente a parte dos ingresos que se corresponde con usuarios situados no territorio de aplicación do imposto en relación co total de usuarios.

O imposto exixirase ao tipo do 3 por cento, a devindicación producirase por cada prestación de servizos gravada e o período de liquidación será trimestral.

VIII

Esta lei consta de dezaseis artigos e seis disposicións derradeiras.

A disposición derradeira primeira incorpora o título competencial ao abeiro do cal se aproba a norma, que non é outro que o establecido na Constitución, conforme o cal se atribúe ao Estado a competencia exclusiva en materia de facenda xeral.

IX

De acordo co disposto na Lei 39/2015, do 1 de outubro, do procedemento administrativo común das administracións públicas, a elaboración desta lei efectuouse de acordo cos principios de necesidade, eficacia, proporcionalidade, seguranza xurídica, transparencia e eficiencia.

Así, cúmprense os principios de necesidade e eficacia. En particular, dado que o que a nova norma regula é a adopción dunha medida unilateral que consiste na creación *ex novo* dun tributo, faise necesaria a súa adopción mediante unha norma con rango de lei, sen que se tivesen considerado outras alternativas normativas de menor rango. A nova lei constiúese en instrumento idóneo desde o punto de vista da eficacia para atinxir os obxectivos de política económica xeral previstos nela: facer fronte aos desafíos que, desde

o punto de vista fiscal, coloca a dixitalización da economía, como é, en particular, o de corrigir a inadecuada asignación de dereitos de gravame que se produce como consecuencia da falta de recoñecemento nas vixentes normas fiscais internacionais da contribución dos usuarios á creación de valor para as empresas nos países onde estas desenvolven a súa actividade.

Cúmrese tamén o principio de proporcionalidade, por canto se procurou atinxir estritamente os obxectivos perseguidos.

Respecto ao principio de seguranza xurídica, garantiuse a coherencia do proxecto normativo co resto do ordenamento xurídico nacional. Así mesmo, despregáronse os maiores esforzos na redacción do proxecto normativo para tentar garantir esa mesma seguranza xurídica na interpretación e aplicación do imposto regulado, a pesar do desafío que constitúe o carácter innovador dos conceptos que nel se manexan, non só no ámbito do noso dereito interno senón a nivel mundial.

O principio de transparencia ficou garantido, sen prexuízo da súa publicación oficial no «Boletín Oficial del Estado», mediante o trámite de audiencia e información pública do proxecto de lei.

En relación co principio de eficiencia, tentouse que a norma xere as menores cargas administrativas e custos indirectos posibles, fomentando o uso racional dos recursos públicos. Neste senso, as exixencias de información e documentación que se requiren dos contribuíntes son as estritamente imprescindibles para garantir un mínimo control da súa actividade por parte da Administración tributaria.

Finalmente, foi comunicado á Comisión Europea para os efectos do artigo 5.1 en relación co artigo 7.4 da Directiva (UE) 2015/1535 do Parlamento Europeo e do Consello, do 9 de setembro de 2015, pola que se establece un procedemento de información en materia de regulamentacións técnicas e de regras relativas aos servizos da sociedade da información.

Artigo 1. *Natureza e obxecto.*

O imposto sobre determinados servizos dixitais é un tributo de natureza indirecta que grava, na forma e condicións previstas nesta lei, as prestacións de determinados servizos dixitais en que exista intervención de usuarios situados no territorio de aplicación do imposto.

Artigo 2. *Territorio de aplicación do imposto.*

1. O imposto aplícase en todo o territorio español.
2. O disposto no número anterior entenderase sen prexuízo dos réximes tributarios forais de concerto e convenio económico en vigor, respectivamente, nos territorios históricos do País Vasco e na Comunidade Foral de Navarra.

Artigo 3. *Tratados e convenios.*

O establecido nesta lei entenderase sen prexuízo do disposto nos tratados e convenios internacionais que teñan pasado a formar parte do ordenamento interno, de conformidade co artigo 96 da Constitución española.

Artigo 4. *Conceptos e definicións.*

Para efectos desta lei, entenderase por:

1. Contidos dixitais: os datos fornecidos en formato dixital, como programas de ordenador, aplicacións, música, vídeos, textos, xogos e calquera outro programa informático, distintos dos datos representativos da propia interface dixital.
2. Enderezo de protocolo de internet (IP): código que se asigna aos dispositivos interconectados para posibilitar a súa comunicación a través da internet.

3. Grupo: conxunto de entidades en que unha entidade teña ou poida ter o control doutra ou outras segundo os criterios establecidos no artigo 42 do Código de comercio, con independencia da súa residencia e da obrigaición de formular contas anuais consolidadas.

4. Interface dixital: calquera programa, incluídos os sitios web ou partes deles, ou aplicación, incluídas as aplicacións móbiles, ou calquera outro medio, accesible aos usuarios, que posibilite a comunicación dixital.

5. Servizos dixitais: consideraranse como tales exclusivamente os de publicidade en liña, os de intermediación en liña e os de transmisión de datos.

6. Servizos de publicidade en liña: os consistentes na inclusión nunha interface dixital, propia ou de terceiros, de publicidade dirixida aos usuarios da interface. Cando a entidade que inclúa a publicidade non sexa propietaria da interface dixital, consideraranse fornecedora do servizo de publicidade esa entidade, e non a entidade propietaria da interface.

7. Servizos de intermediación en liña: os de posta á disposición dos usuarios dunha interface dixital multifacetada (que permita interactuar con distintos usuarios de forma concorrente) que facilite a realización de entregas de bens ou prestacións de servizos subxacentes directamente entre os usuarios, ou que lles permita localizar outros usuarios e interactuar con eles.

8. Servizos de transmisión de datos: os de transmisión con contraprestación, incluídas a venda ou cesión, daqueles recompilados acerca dos usuarios que fosen xerados por actividades desenvolvidas por estes últimos nas interfaces dixitais.

9. Usuario: calquera persoa ou entidade que utilice unha interface dixital.

10. Publicidade dirixida: calquera forma de comunicación dixital comercial coa finalidade de promover un produto, servizo ou marca, dirixida aos usuarios dunha interface dixital baseada nos datos recompilados deles. Consideraranse que toda a publicidade é «publicidade dirixida», salvo proba en contrario.

11. Servizos financeiros regulados: servizos financeiros para cuxa prestación está autorizada unha entidade financeira regulada.

12. Entidade financeira regulada: prestador de servizos financeiros que está suxeito a autorización, ou rexistro, e supervisión en aplicación de calquera norma nacional ou medida de harmonización para a regulación dos servizos financeiros adoptada pola Unión Europea, incluídos aqueles prestadores de servizos financeiros suxeitos a supervisión de acordo con normativa non ditada pola Unión Europea que, en virtude dun acto xurídico da Unión Europea, se considere equivalente ás medidas da Unión Europea.

Artigo 5. *Feito impoñible.*

Estarán suxeitas ao imposto as prestacións dos servizos dixitais realizadas no territorio de aplicación efectuadas polos contribuíntes deste imposto.

Artigo 6. *Supostos de non suxeición.*

Non estarán suxeitas ao imposto:

a) as vendas de bens ou servizos contratados en liña a través do sitio web do fornecedor deses bens ou servizos nas cales o fornecedor non actúa en calidade de intermediario;

b) as entregas de bens ou prestacións de servizos subxacentes que teñan lugar entre os usuarios, no marco dun servizo de intermediación en liña;

c) as prestacións de servizos de intermediación en liña cando a única ou principal finalidade dos servizos prestados pola entidade que leve a cabo a posta á disposición dunha interface dixital sexa fornecer contidos dixitais aos usuarios ou prestarlles servizos de comunicación ou servizos de pagamento;

d) as prestacións de servizos financeiros regulados por entidades financeiras reguladas;

e) as prestacións de servizos de transmisión de datos cando sexan realizados por entidades financeiras reguladas;

f) as prestacións de servizos dixitais cando sexan realizadas entre entidades que formen parte dun grupo cunha participación, directa ou indirecta, do cen por cento.

Artigo 7. *Lugar de realización das prestacións de servizos dixitais.*

1. As prestacións de servizos dixitais entenderanse realizadas no territorio de aplicación do imposto cando algún usuario estea situado nese ámbito territorial, con independencia de que o usuario satisfíxese algunha contraprestación que contribúa á xeración dos ingresos derivados do servizo.

2. Entenderase que un usuario está situado no territorio de aplicación do imposto:

a) No caso dos servizos de publicidade en liña cando, no momento en que a publicidade apareza no dispositivo dese usuario, o dispositivo se encontre nese ámbito territorial.

b) No caso dos servizos de intermediación en liña en que exista facilitación de entregas de bens ou prestacións de servizos subxacentes directamente entre os usuarios, cando a conclusión da operación subxacente por un usuario se leve a cabo a través da interface dixital dun dispositivo que no momento da conclusión se encontre nese ámbito territorial.

Nos demais servizos de intermediación en liña, cando a conta que permita ao usuario acceder á interface dixital se abra utilizando un dispositivo que no momento da apertura se encontre nese ámbito territorial.

c) No caso dos servizos de transmisión de datos, cando os datos transmitidos fosen xerados por un usuario a través dunha interface dixital a que se accedese mediante un dispositivo que no momento da xeración dos datos se encontre nese ámbito territorial.

3. Para efectos de determinar o lugar en que se realizaron as prestacións de servizos dixitais, non se terá en conta:

a) o lugar onde se leve a cabo a entrega de bens ou prestación de servizos subxacente, nos casos de servizos de intermediación en liña en que exista esta;

b) o lugar desde o cal se realice calquera pagamento relacionado cun servizo dixital.

4. Para efectos do presente artigo, presumirase que un determinado dispositivo dun usuario se encontra no lugar que se determine conforme o seu enderezo IP, salvo que poida concluírse que o dito lugar é outro diferente mediante a utilización doutros medios de proba admisibles en dereito, en particular, a utilización doutros instrumentos de xeolocalización.

5. Os datos que poden recompilarse dos usuarios a fin de aplicar esta lei limítanse a aqueles que permitan a localización dos dispositivos dos usuarios no territorio de aplicación do imposto.

Artigo 8. *Contribuíntes.*

1. Son contribuíntes deste imposto as persoas xurídicas e entidades a que se refire o artigo 35.4 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, que o primeiro día do período de liquidación superen os dous limiares seguintes:

a) que o importe neto da súa cifra de negocios no ano natural anterior supere 750 millóns de euros; e

b) que o importe total dos seus ingresos derivados de prestacións de servizos dixitais suxeitas ao imposto, unha vez aplicadas as regras previstas no artigo 10, correspondentes ao ano natural anterior, supere 3 millóns de euros.

Cando no ano inmediato anterior se iniciou a actividade, os importes anteriores elevaranse ao ano.

2. Cando os importes a que se refire o número 1 estean dispoñibles nunha moeda distinta do euro, converteranse en euros aplicando o tipo de troco publicado no último *Diario Oficial de la Unión Europea* dispoñible no ano natural de que se trate.

3. Nos casos de entidades que formen parte dun grupo, os importes dos limiares a que se refire o número 1 que se terán en conta serán os do grupo no seu conxunto. Para estes efectos:

a) o limiar da alínea a) do número 1 será o mesmo que figura na Directiva (UE) 2016/881 do Consello, do 25 de maio de 2016, que modifica a Directiva 2011/16/UE no que respecta ao intercambio automático obrigatorio de información no ámbito da fiscalidade, que establece a declaración relativa ao informe país por país, e nas normas internacionais equivalentes adoptadas en aplicación da acción 13 do Proxecto da OCDE e do G-20 sobre a erosión da base imponible e o traslado de beneficios (BEPS nas súas siglas en inglés), relativa á documentación sobre prezos de transferencia e informe país por país;

b) o limiar da alínea b) do número 1 determinarase sen eliminar as prestacións dos servizos dixitais suxeitas a este imposto realizadas entre as entidades dun grupo.

En caso de que o grupo supere os ditos limiares, terán a consideración de contribuíntes todas e cada unha das entidades que formen parte del, na medida en que realicen o feito imponible, con independencia do importe dos ingresos a que se refire a alínea b) dese número que lles correspondan.

Artigo 9. *Devindicación.*

O imposto devindicarase cando se presten, executen ou efectúen as operacións gravadas.

Non obstante o disposto no número anterior, nas operacións suxeitas a gravame que orixinen pagamentos anticipados anteriores á realización do feito imponible, o imposto devindicarase no momento do cobramento total ou parcial do prezo polos importes efectivamente percibidos.

Artigo 10. *Base imponible.*

1. A base imponible do imposto estará constituída polo importe dos ingresos, excluídos, se for o caso, o imposto sobre o valor engadido ou outros impostos equivalentes, obtidos polo contribuínte por cada unha das prestacións de servizos dixitais suxeitas ao imposto, realizadas no territorio de aplicación.

Nas prestacións de servizos dixitais entre entidades dun mesmo grupo, a base imponible será o seu valor normal de mercado.

2. Para efectos de determinar a base imponible do imposto, teranse en conta as seguintes regras:

a) No caso dos servizos de publicidade en liña, aplicarase aos ingresos totais obtidos a proporción que represente o número de veces que apareza a publicidade en dispositivos que se encontren no territorio de aplicación do imposto respecto do número total de veces que apareza a publicidade en calquera dispositivo, calquera que for o lugar en que estes se encontren.

b) No caso dos servizos de intermediación en liña nos cales exista facilitación de entregas de bens ou prestacións de servizos subxacentes directamente entre os usuarios, aplicarase aos ingresos totais obtidos a proporción que represente o número de usuarios situados no territorio de aplicación do imposto respecto do número total de usuarios que interveñan nese servizo, calquera que for o lugar en que estean situados.

A base imponible dos demais servizos de intermediación determinarase polo importe total dos ingresos derivados directamente dos usuarios cando as contas que permitan acceder á interface dixital utilizada se abran utilizando un dispositivo que se encuentre no momento da súa apertura no territorio de aplicación do imposto.

Para efectos do previsto no parágrafo anterior, resultará indiferente o momento temporal en que se abra a conta utilizada.

c) No caso dos servizos de transmisión de datos, aplicarase aos ingresos totais obtidos a proporción que represente o número de usuarios que xeraron eses datos que estean situados no territorio de aplicación do imposto respecto do número total de usuarios que xeraron os datos, calquera que for o lugar en que estean situados.

Para efectos do previsto no parágrafo anterior, resultará indiferente o momento temporal en que os datos transmitidos foron recompilados.

3. Se o importe da base impositiva non resulta coñecido no período de liquidación, o contribuínte deberá fixalo provisoriamente aplicando criterios fundados que teñan en conta o período total en que van xerarse ingresos derivados desas prestacións de servizos dixitais, sen prexuízo da súa regularización cando o importe for coñecido, mediante autoliquidación correspondente a ese período de liquidación.

A regularización deberá realizarse como máximo no prazo dos 4 anos seguintes á data de devindicación do imposto correspondente á operación.

4. Cando a base impositiva se determinase incorrectamente, o contribuínte deberá proceder á súa rectificación conforme o previsto na Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, e na súa normativa de desenvolvemento.

5. A base impositiva determinarase polo método de estimación directa, sen máis excepcións que as establecidas nas normas reguladoras do método de estimación indirecta das bases impositivas.

Artigo 11. *Tipo impositivo.*

O imposto exixirase ao tipo do 3 por cento.

Artigo 12. *Cota íntegra.*

A cota íntegra será a cantidade resultante de aplicar á base impositiva o tipo impositivo.

Artigo 13. *Obrigacións formais.*

1. Os contribuíntes do imposto estarán obrigados, cos requisitos, límites e condicións que se determinen regulamentariamente, a:

a) Presentar declaracións relativas ao comezo, modificación e cesamento das actividades que determinen a súa suxeición ao imposto.

b) Solicitar da Administración o número de identificación fiscal, e comunicalo e acreditalo nos supostos que se establezan.

c) Levar os rexistros que se establezan regulamentariamente.

d) Presentar periodicamente ou a requirimento da Administración información relativa aos seus servizos dixitais.

e) Nomear un representante para efectos do cumprimento das obrigacións impostas nesta lei cando se trate de contribuíntes non establecidos na Unión Europea.

O contribuínte ou o seu representante estarán obrigados a pór en coñecemento da Administración tributaria o nomeamento, debidamente acreditado, antes da finalización do prazo de declaración das operacións suxeitas ao imposto.

f) Conservar, durante o prazo de prescrición previsto na Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, os xustificantes e documentos acreditativos das operacións obxecto do imposto. En particular, deberán conservar aqueles medios de proba que permitan identificar o lugar de prestación do servizo dixital gravado.

g) Traducir para o castelán, ou para calquera outra lingua oficial, cando así o requira a Administración tributaria para efectos de control da situación tributaria do contribuínte, as facturas, contratos ou documentos acreditativos correspondentes a prestacións de servizos dixitais que se entendan realizadas no territorio de aplicación do imposto.

h) Establecer os sistemas, mecanismos ou acordos que permitan determinar a localización dos dispositivos dos usuarios no territorio de aplicación do imposto.

2. Así mesmo, estarán obrigados a cumprir calquera outra obrigaón formal que se estableza na normativa tributaria.

Artigo 14. *Xestión do imposto.*

O período de liquidación coincidirá co trimestre natural.

Os contribuíntes deberán presentar as autoliquidacións correspondentes e ingresar a débeda tributaria no lugar, forma e prazos que se establezan por orde da persoa titular do Ministerio de Facenda.

Artigo 15. *Infraccións e sancións.*

1. Sen prexuízo das disposicións especiais previstas neste artigo, as infraccións tributarias relativas ao presente imposto serán cualificadas e sancionadas de conformidade co previsto na Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, e demais normas de xeral aplicación.

2. Constitúe infracción tributaria grave, para os efectos deste imposto, o incumprimento da obrigaón a que se refire o artigo 13.1.h) desta lei.

A sanción consistirá en multa pecuniaria do 0,5 por cento do importe neto da cifra de negocios do ano natural anterior, tal e como se establece no artigo 8 da presente lei, cun mínimo de 15.000 euros e un máximo de 400.000 euros, por cada ano natural en que se producise o incumprimento a que se refire o parágrafo anterior.

3. O importe da sanción que deba ingresarse pola comisión da infracción establecida neste artigo poderá ser obxecto de redución conforme o disposto no artigo 188.3 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.

Artigo 16. *Orde xurisdicional.*

A xurisdición contencioso-administrativa, logo de esgotamento da vía económico-administrativa, será a única competente para dirimir as controversias de feito e de dereito que se susciten entre a Administración tributaria e os contribuíntes, en relación con calquera das cuestións a que se refire esta lei.

Disposición transitoria única. *Determinación dos limiares.*

Durante o período comprendido entre a data de entrada en vigor desta lei e o 31 de decembro seguinte, para efectos de determinar o cumprimento do limiar a que fai referencia o artigo 8.1.b) desta lei, terase en conta o importe total dos ingresos derivados de prestacións de servizos dixitais suxeitas ao imposto desde a entrada en vigor desta lei até a finalización do prazo de liquidación elevados ao ano.

Disposición derradeira primeira. *Título competencial.*

A presente lei dítase ao abeiro da competencia exclusiva do Estado en materia de facenda xeral prevista no artigo 149.1.14.^a da Constitución española.

Disposición derradeira segunda. *Desenvolvemento normativo e execución.*

Habilítase o Goberno para ditar cantas disposicións sexan necesarias para o desenvolvemento e execución desta lei.

Disposición derradeira terceira. *Modificación pola Lei de orzamentos xerais do Estado.*

A Lei de orzamentos xerais do Estado poderá:

- a) Modificar os limiares cuantitativos que determinan a condición de contribuínte do imposto.
- b) Modificar o tipo impositivo.

- c) Introducir e modificar as normas precisas para cumprir as obrigacións derivadas do dereito comunitario.
- d) Modificar os supostos de non suxeición.

Disposición derradeira cuarta. *Autoliquidacións e ingresos correspondentes ao segundo e terceiro trimestres do ano 2020.*

Durante o ano 2020, a presentación das autoliquidacións correspondentes aos períodos de liquidación do segundo e terceiro trimestre, así como o ingreso da respectiva débeda tributaria, non se exixirán, en todo caso, antes do 20 de decembro.

Disposición derradeira quinta. *Adaptación do concerto económico coa Comunidade Autónoma do País Vasco e do convenio económico entre o Estado e a Comunidade Foral de Navarra.*

No prazo de tres meses desde a súa publicación no «Boletín Oficial del Estado» reunirse a Comisión Mixta do Concerto Económico co País Vasco e a Comisión do Convenio Económico con Navarra para acordar a correspondente adaptación do concerto económico coa Comunidade Autónoma do País Vasco, aprobado pola Lei 12/2002, do 23 de maio, conforme o establecido na súa disposición adicional segunda, e do convenio económico entre o Estado e a Comunidade Foral de Navarra, aprobado pola Lei 28/1990, do 26 de decembro, conforme o establecido no seu artigo 6.

Disposición derradeira sexta. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor aos tres meses da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Por tanto,
Mando a todos os españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 15 de outubro de 2020.

FELIPE R.

O presidente do Goberno,
PEDRO SÁNCHEZ PÉREZ-CASTEJÓN